

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2TdoV/2/2025
Identifikačné číslo spisu: 9017200162
Dátum vydania rozhodnutia: 05.02.2025
Meno a priezvisko: JUDr. Petr Kaňa
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2025:9017200162.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Kaňu a členov JUDr. Pavla Farkaša, JUDr. Juraja Klimenta, JUDr. Jany Kostolanskej a JUDr. Petra Štífta, na neverejnom zasadnutí konanom 5. februára 2025 v Bratislave, v trestnej veci obvineného W. Š. pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona a iné, v konaní o väzbe obvineného W. Š., takto

rozhodol:

Podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku obvinený W. Š., nar. X. K. XXXX v Š., naposledy bytom J. XXXX/XX, D., t. č. v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody Bratislava, s a b e r i e d o v ä z b y z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Začiatok lehoty väzby sa počíta od 9.15 hod. dňa 23. mája 2024 a obvinený bude väzbu vykonávať v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody Bratislava.

Podľa § 80 ods. 1 písm. b), písm. c), ods. 2 Trestného poriadku návrh obvineného W. Š. na nahradenie jeho väzby prijatím písomného sľubu a dohľadom probačného a mediačného úradníka s a z a m i e t a.

Odôvodnenie

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) rozsudkom z 23. mája 2024, sp. zn. 2TdoV/15/2023, o dovolaní obvineného W. Š. (ďalej tiež „obvinený“) podanom proti rozsudku najvyššieho súdu z 13. mája 2014, sp. zn. 4To/7/2013 rozhodol tak, že

„I. Podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. mája 2014, sp. zn. 4To/7/2013 a konaním, ktoré mu predchádzalo, z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. e), písm. c) Trestného poriadku b o l p o r u š e n ý z á k o n v ustanoveniach § 2 ods. 4, ods. 10, ods. 12, § 31 ods. 1, § 168 ods. 1 a § 319 Trestného poriadku v neprospech obvineného W. Š..

Podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku s a z r u š u j ú vo výrokoch týkajúcich sa obvineného W. Š.

rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. mája 2014, sp. zn. 4To/7/2013, rozsudok Špecializovaného trestného súdu z 28. mája 2013, sp. zn. PK-1T/10/2012, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 388 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku sa p r i k a z u j e Špecializovanému trestnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol, a to v inom zložení senátu.

II. Podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku obvinený W. Š., nar. X. K. XXXX v Š., naposledy bytom J. XXXX/XX, D., t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby Leopoldov, s a b e r i e d o v ä z b y z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Lehota väzby začne plynúť okamihom vyhlásenia tohto rozsudku, t. j. 23. mája 2024 o 9.15 hod. a obvinený ju bude vykonávať v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby Leopoldov.

III. Podľa § 80 ods. 1 písm. c), ods. 2 Trestného poriadku väzba obvineného W. Š. s a n e n a h r á d z a dohľadom probačného a mediáčného úradníka.“

Najvyšší súd výroky uvedené v bodoch II. a III. týkajúce sa väzby obvineného v podstatnom odôvodnil existenciou materiálnej podmienky spočívajúcej v dôvodnosti trestného stíhania obvineného, ktorú vzhliadol v podstate právneho stavu vyvolaného výrokom v bode I. tohto rozsudku, ktorým vec vrátil Špecializovanému trestnému súdu ako súdu I. stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie o obžalobe v inom zložení senátu v rozsahu týkajúcom sa výhradne obvineného W. Š..

V zmysle uvedenej skutočnosti dospel k záveru, že naďalej existuje dôvodné podozrenie, že obvinený sa mal spolu s ďalšími osobami dopustiť spáchania viacerých závažných činov, pričom v súhrne sa mal podieľať na spáchaní až šiestich skutkov, čo má zrejmý podklad v konkrétnej dôkaznej situácii. Ďalej dospel k záveru o existencii tzv. preventívneho dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktorý mal podklad v rozsahu, charaktere a spôsobe spáchania trestnej činnosti, pre ktorú už bol skôr obvinený právoplatne odsúdený, ale aj tej, zo spáchania ktorej je naďalej dôvodne podozrivý. Poukázal pritom najmä na násilný charakter trestnej činnosti, v intenzite aj obzvlášť závažných zločinov, ktorú mal obvinený páchať dlhodobo a v relatívne nízkom veku, pričom mal byť na strednom organizačnom stupni rozvetvenej dlhodobo pôsobiacej zločineckej skupiny. Zároveň odkázal na odpis registra trestov, v ktorom má obvinený evidované záznamy týkajúce sa násilnej a majetkovej trestnej činnosti. Čo sa týka možnosti nahradenia väzby dohľadom probačného a mediáčného úradníka, najvyšší súd vzhľadom na štádium trestného konania nepovažoval nahradenie väzby takouto formou za spôsobilé minimalizovať obavu vyjadrenú v zistených väzobných dôvodoch, a navyiac nezistil žiadne výnimočné okolnosti prípadu, ktorých existencia je pre nahradenie väzby pri obzvlášť závažných zločinoch nevyhnutná.

* * *

Obvinený W. Š. podal proti výrokom v bodoch II. a III. tohto rozsudku ústavnú sťažnosť, na podklade ktorej Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „ústavný súd“) nálezom z 15. januára 2025, sp. zn. II. ÚS 491/2024 (ďalej tiež len „nálež“) takto rozhodol:

1. Výrokmi II a III rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2TdoV/15/2023 z 23. mája 2024 b o l o p o r u š e n é základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. I písm. c) a ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Výroky II a III rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2TdoV/15/2023 z 23. mája 2024 z r u š u j e a v e c v r a c i a Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je p o v i n n ý nahradiť sťažovateľovi trovy konania 1 070,94 eur a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti n e v y h o v u j e .

Ústavný súd v odôvodnení tohto nálezu uviedol, že po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, ako aj vyhodnotení všetkých okolností prípadu (ktoré nemožno považovať za obvyklé alebo bežné) dospel k záveru, že najvyšší súd sa s väzobnými dôvodmi sťažovateľa vysporiadal len čiastočne - inak povedané, argumentácia najvyššieho súdu nie je neopodstatnená ani svojvoľná a dôvody väzby, na ktoré najvyšší súd poukázal, nemusia byť nevyhnutne nesprávne alebo neakceptovateľné, avšak v rámci odôvodnenia sa nevysporiadal s niektorými podstatnými skutočnosťami, ktoré by (za určitých okolností) mohli mať vplyv na rozhodnutie o väzbe, a na ktoré pritom obhajoba v rámci rozhodovania o väzbe poukazovala (bod 41.).

Ústavný súd sa vyjadril aj k námietke sťažovateľa založenej na tom, že v súvislosti s posudzovaným trestným konaním strávil vo väzbe celkom 38 mesiacov, avšak nikdy nebol daný dôvod preventívnej väzby z obavy z pokračovania v trestnej činnosti, keď uvádza, že preventívnu väzbu mal súd odôvodňovať obavou z dokonania trestného činu, ktorý mal pripravovať (konkrétne trestný čin úkladnej vraždy). Ústavný súd sa nestotožnil s tvrdením sťažovateľa, že by posudzovaný prípad bol obdobný ako prípad, na ktorý sťažovateľ poukazoval, konkrétne popisovaný v rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci P. proti Slovenskej republike. Ústavný súd k tejto argumentácii poukázal aj na uznesenie Špecializovaného trestného súdu z 19. apríla 2012, sp. zn. PK-1T/10/2012 o ponechaní (aj) sťažovateľa vo väzbe a zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu (ktoré si ústavný súd vyžiadal), v ktorom Špecializovaný trestný súd (okrem iného) konštatoval, že „...pretrváva dôvodná obava z konania uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, že v páchaní trestnej činnosti budú v prípade prepustenia z väzby na slobodu pokračovať alebo dokonajú trestný čin, ktorého spáchanie pripravovali“. Ako ústavný súd ďalej uvádza: „Nemožno teda prisvedčiť argumentácii sťažovateľa, že by v predchádzajúcich väzobných rozhodnutiach nebola väzba dôvodená obavou z pokračovania v trestnej činnosti“ (k tejto otázke viď komplexne body 42. až 44. odôvodnenia nálezu).

V odôvodnení tohto nálezu ďalej (v bode 49.) uviedol, že možno súhlasiť s námietkou sťažovateľa, že najvyšší súd sa nijakým spôsobom nevysporiadal so skutočnosťou, že ide o rozhodnutia z roku 2003 až 2007, tým skôr, že v dvoch prípadoch bol sťažovateľ odsúdený na podmienený trest odňatia slobody na 2 roky so skúšobnou dobou, v ktorej sa osvedčil, a v jednom prípade bolo od uloženia súhrnného trestu upustené. So značným časovým odstupom od týchto rozhodnutí (a tým skôr od spáchania skutkov, pre ktoré bol nimi sťažovateľ odsúdený) sa v tomto prípade najvyšší súd nijakým spôsobom nevysporiadal, pričom tak podľa ústavného súdu urobiť mal - pokiaľ majú byť predchádzajúce odsúdenia sťažovateľa posudzované vo vzťahu k sklonom sťažovateľa k páchaniu trestnej činnosti (ústavný súd teda nevylučuje, že tak možno urobiť), je potrebné takéto posúdenie urobiť komplexne, a teda aj s ohľadom na dobu, ktorá od posledného odsúdenia uplynula, či s ohľadom na druh a charakter trestnej činnosti, pre ktorú bol sťažovateľ týmito rozhodnutiami odsúdený.

Ústavný súd tiež (v bode 51.) v reakcii na argumentáciu sťažovateľa uviedol, že nevidí žiaden racionálny dôvod, prečo by nebolo možné vziať do úvahy pri hodnotení osobnostného profilu sťažovateľa aj informácie o jeho prístupe k rešpektovaniu noriem v prostredí ústavu na výkon trestu odňatia slobody. Skutočnosť, že právny titul pre výkon trestu odňatia slobody bol dovolacím súdom zrušený, nie je dôvodom toho, že sú informácie o správaní sťažovateľa počas výkonu trestu nepravdivé (a ich nepravdivosť napokon sťažovateľ ani nenamieta).

Taktiež ústavný súd hodnotil ako nedôvodnú námietku sťažovateľa (bod 52.), že najvyšší súd vo vzťahu k nemu poukazuje aj na takú trestnú činnosť, ktorá mu nie je kladená za vinu (ako vraždy, nedovolené ozbrojovanie či vydieračský únos), pretože z kontextu vyplýva, že najvyšší súd poukazuje na charakter trestnej činnosti páchanej zločineckou skupinou ako takou - teda nemožno v tomto smere vnímať toto

odôvodnenie tak, že by z nej mal byť podozrivý aj sťažovateľ.

Ako zásadná (v bode 53.) sa ústavnému súdu javí argumentácia sťažovateľa, v ktorej poukazuje na väzobné rozhodnutia týkajúce sa ostatných členov zločineckej skupiny, ktorej mal byť členom. V tomto zmysle argumentuje najmä rozsudkom najvyššieho súdu v trestnej veci obvineného W. Q. (z 27. marca 2024, 2TdoV/10/2021), v ktorom sa uvádza: „...zločinecká skupina, v rámci činnosti ktorej malo dôjsť k stíhanej trestnej činnosti, mala pôsobiť do roku 2012 a je dôvodné predpokladať pre viaceré právoplatné odsudzujúce rozhodnutia ohľadom osôb, ktoré mali byť jej členmi, že jej činnosť bola v zásade rozložená a paralyzovaná“.

Napriek tomu, že na tento rozsudok poukázal sťažovateľ už vo vyjadrení k podanému dovolaniu po vrátení veci na najvyšší súd, najvyšší súd na túto argumentáciu nijakým spôsobom nereagoval a s touto sa v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal, pričom tak podľa názoru ústavného súdu urobiť mal (o to viac, ak v citovanom rozsudku rozhodoval senát najvyššieho súdu v čiastočne rovnakom zložení). Ústavný súd by predbiehal a neprípustným spôsobom zasiahol do kompetencií najvyššieho súdu, ak by na argumentáciu sťažovateľa sám v tomto náleze reagoval, keď najvyšší súd sám sa k tejto argumentácii v napadnutom rozhodnutí nevyjadril (bod 54.).

Rovnakú výhradu má ústavný súd (v bode 55.) voči najvyššiemu súdu aj pre absenciu argumentácie, v ktorej by sa Najvyšší súd vyrovnal s otázkou plynutia času - jednak vo vzťahu k trestnej minulosti sťažovateľa (ako už naznačil v bode 49.), ako aj vo vzťahu k už vykonanej časti trestu odňatia slobody, ktorý bol sťažovateľovi dovolacím súdom zrušenými rozhodnutiami uložený. Hoci platí, že súd sa síce nemusí vyjadrovať ku všetkým argumentom účastníkov konania, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (napr. II. ÚS 410/06)

Napokon rovnakú výhradu (v bode 56.) vzhliadol aj vo vzťahu k možnosti nahradenia väzby v prípade sťažovateľa, keď najvyšší súd v podstate bez možnosti akéhokoľvek preskúmania zo strany ústavného súdu konštatoval, že nahradenie väzby nie je spôsobilé „... minimalizovať obavu vyjadrenú v zistených väzobných dôvodoch ...“ a že nezistil žiadne výnimočné okolnosti prípadu pre nahradenie väzby, ktorých existencia je pri obzvlášť závažných zločinoch, pre ktoré je sťažovateľ trestne stíhaný, nevyhnutná. Aj v tomto prípade sa najvyšší súd mal vysporiadať s otázkou plynutia času, ako aj s obdobnými rozhodnutiami týkajúcimi sa iných údajných členov zločineckej skupiny, ktorej má byť aj sťažovateľ členom.

V reakcii na vyjadrenie najvyššieho súdu k ústavnej sťažnosti, že „posudzovanie otázky dôvodnosti väzby každej trestne stíhanej osoby je vecou prísne individuálneho posúdenia“, ústavný súd uviedol (v bode 58.), že s týmto názorom sa v plnom rozsahu stotožňuje, zároveň však poukázal na to, že tým skôr je potom potrebné jednotlivé prípady, ktoré sa zdajú byť vo svojej podstate totožné, poukazom na konkrétne okolnosti odlišiť. V okolnostiach posudzovanej veci bude preto po vrátení veci úlohou najvyššieho súdu vysporiadať sa s argumentáciou sťažovateľov (vyjadrenou už v podaniach sťažovateľa doručených v priebehu dovolacieho konania) týkajúcou sa úzko súvisiacich rozhodnutí ostatných obžalovaných, ktorí sú podozriví z členstva v rovnakej zločineckej skupine, ktorej má byť členom aj sťažovateľ. Bude tak úlohou najvyššieho súdu dať sťažovateľovi odpovede na otázky týkajúce sa možného pokračovania v trestnej činnosti najmä s ohľadom na 13 rokov strávených vo výkone trestu odňatia slobody, takmer totožný čas, ktorí mali stráviť vo výkone trestu aj ostatní údajní členovia zločineckej skupiny, preto možné fungovanie zločineckej skupiny ako takej, tieto otázky je nevyhnutné posúdiť nielen vo vzťahu k samotnej dôvodnosti väzby, ale aj vo vzťahu k nahradeniu väzby, kde bude najvyšší súd povinný vyjadriť sa k 13 rokom stráveným vo výkone trestu odňatia slobody ako k výnimočnej okolnosti prípadu.

* * *

Keďže ústavný súd svojim nálezhom zrušil rozsudok najvyššieho súdu z 23. mája 2024, sp. zn.

2TdoV/15/2023 iba v jeho výrokoch týkajúcich sa vzatia obvineného do preventívnej väzby bez jej nahradenia dohľadom probačného a mediačného úradníka, a vec mu vrátil na ďalšie konanie, najvyšší súd po jeho doručení v zmysle § 362b ods. 1 Trestného poriadku pokračuje v štádiu trestného konania, ktoré bezprostredne predchádzalo vydaniu zrušeného rozhodnutia, a teda v štádiu, kedy je podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku potrebné po zrušení (odvolacieho) rozsudku najvyššieho súdu z 13. mája 2014, sp. zn. 4To/7/2013 a (prvostupňového) rozsudku Špecializovaného trestného súdu z 28. mája 2013, sp. zn. PK-1T/10/2012 rozhodnúť o väzbe obvineného, keďže na podklade týchto (zrušovaných) rozhodnutí vykonával trest odňatia slobody.

Trestný spis bol po doručení nálezu ústavného súdu predložený najvyššiemu súdu na rozhodnutie 20. januára 2025, ktorý v súlade s vyššie rozvinutými úvahami za účelom opätovného skúmania formálnych a materiálnych podmienok väzby u obvineného W. Š. určil termín neverejného zasadnutia na 5. februára 2025, s umožnením prítomnosti na ňom obvinenému, jeho obhajkyňi a prokurátorovi.

Obvinený sa pred konaním neverejného zasadnutia písomne vyjadril prostredníctvom svojej obhajkyne JUDr. Ivany Halahijovej, pričom uviedol, že v nadväznosti na nález ústavného súdu dôvod preventívnej väzby u neho nie je daný. Ústavný súd vyslovil potrebu reakcie na jeho argumentáciu poukazujúcu na väzobné rozhodnutia týkajúce sa ostatných členov zločineckej skupiny, ktorej mal byť členom, najmä rozsudok týkajúci sa väzobného stíhania obvineného W. Q., u ktorého nebol konštatovaný preventívnej dôvod väzby a ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu týkajúce sa obvinených N. K., Q. C. a W. N..

Zároveň tvrdil, že dôkazná situácia sa zmenila v jeho prospech, pretože došlo k zoslabeniu dôkazov vo vzťahu k najzávažnejšiemu skutku (obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy v štádiu prípravy), pretože súd I. stupňa rozhodol, že neprípustí dôkazy, ktoré majú základ v nezákonnom postupe svedka W. ako agenta.

V ďalšom poukázal na konkrétne časti zdôvodnenia nálezu ústavného súdu z 27. januára 2022, sp. zn. III. ÚS 582/2021, v zmysle ktorého má byť dôkazná situácia zohľadňovaná vo vzťahu k základnej materiálnej podmienke väzby, a ďalšieho nálezu ústavného súdu z 28. augusta 2024, sp. zn. II. ÚS 361/2024 týkajúceho sa potreby posudzovania väzby ako jedného celku, t. j. zohľadňovania aj väzby z pôvodného konania na účely posudzovania maximálnej lehoty väzby.

Vyslovil názor, že s poukazom na dĺžku vykonávaného trestu a väzby (takmer 14 rokov), je ďalšie trvanie väzby v zmysle zásady primeranosti a zdržanlivosti neakceptovateľné. Ak by aj napriek tomu dospel najvyšší súd k záveru o existencii dôvodu väzby, je tu priestor pre jej nahradenie.

Obvinený k svojmu vyjadreniu pripojil písomný sľub, v ktorom uviedol, že povedie riadny život, najmä sa nedopustí trestnej činnosti a splní povinnosti a dodrží obmedzenia, ktoré by mu boli v prípade nahradenia väzby uložené.

V prílohe taktiež doložil písomný prísľub spoločnosti F., s. r. o., v ktorom táto potvrdzuje, že má záujem v prípade jeho prepustenia na slobodu zamestnať obvineného na pozíciu obchodného zástupcu s nástupným platom 1 000 eur, a po ukončení skúšobnej doby vo výške 1 500 eur tým, že mu zároveň poskytne služobné auto a služobný mobilný telefón.

* * *

Najvyšší súd ako súd dovolací vykonal neverejné zasadnutie za prítomnosti obvineného, jeho obhajkyne a v neprítomnosti prokurátor, ktorý bol o jeho konaní upovedomený, avšak svoju neúčast' vopred ospravedlnil. Neprítomnosť prokurátora nehodnotil ako procesnú prekážku pre vykonanie neverejného zasadnutia s ohľadom na dikciu § 302 ods. 2 Trestného poriadku, z ktorého vyplýva, že v prípade, akým je posudzovaný, ide o právo prokurátora zúčastniť sa neverejného zasadnutia, avšak nie jeho povinnosť.

Obvinený v rámci výsluchu v zmysle § 72 ods. 3 Trestného poriadku (po zákonnom poučení

zodpovedajúcim jeho procesnému postaveniu) k otázke jeho väzobného stíhania uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava vyjadrenia svojej obhajkyne z 28. januára 2025. Zdôraznil, že vo výkone trestu a väzby je takmer 14 rokov, čo je dlhý čas, počas ktorého sa nedopustil žiadnej trestnej činnosti a jeho hodnotenie ústavom je pozitívne. Dôvod väzby u neho neexistuje, pričom ani v minulosti nebola preventívna väzba u neho odôvodňovaná hrozbou z pokračovania v trestnej činnosti, ale iba hrozbou z dokonania trestného činu, ktorý pripravoval. Aktuálne už nemá väzby na osoby z predmetnej skupiny a nemá záujem pokračovať v trestnej činnosti. Na slobode by sa zamestnal a má možnosť bývať u svojho otca.

Najvyšší súd na neverejnom zasadnutí prečítal podľa § 269 Trestného poriadku (per analogiam) listinné dôkazy, a to hodnotiacu správu z Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Leopoldov zo 17. apríla 2024 (pôvodná hodnotiacia správa), aktualizovanú hodnotiacu správu z Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Bratislava z 3. februára 2025, odpis registra trestov na obvineného z 23. januára 2025, rozsudok Špecializovaného trestného súdu z 25. septembra 2018, sp. zn. BB-4T/15/2014 a správu o stave konania vo veci vedenej Špecializovaným trestným súdom pod sp. zn. BB-4T/15/2014 z 29. januára 2025.

Z (pôvodnej) hodnotiacej správy Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby Leopoldov zo 17. apríla 2024 v podstatnom vyplýva, že správanie obvineného počas výkonu väzby nebolo vždy na požadovanej úrovni, opakovane porušoval ústavný poriadok, nadväzoval nepovolené kontakty, porušil zásady slušného správania, nešetrne zaobchádzal so zverenými vecami a prechovával nepovolené predmety. Počas výkonu trestu taktiež nebolo jeho správanie a vystupovanie na požadovanej úrovni, nedostatky sa vyskytli v nedodržiavaní ústavného poriadku, opakovane neplnil pokyny personálu, nezachovával zásady slušného správania, prechovával nepovolenú vec, porušil zákaz narúšať telesnú integritu, neplnil povinnosti uložené zákonom a ústavným poriadkom. Vhodnou intervenciou pedagogického personálu sa jeho správanie postupne stabilizovalo a dlhodobo je na prijateľnejšej úrovni. ... Počas výkonu trestu bol dva-krát disciplinárne odmenený, naposledy 21. júna 2023 za vykonávanie pomocných prác. Disciplinárne tresty nemá evidované. Voľný čas trávi sledovaním televízie, počúvaním rozhlasu a čítaním kníh, ľúšti krížovky, hrá karty, cvičí, zúčastňuje sa prednášok a podujatí zameraných aj na prevenciu závislostí. Bol zaradený na viacerých pracoviskách, pričom bol vyradený aj pre porušenie pracovnej disciplíny a nezáujem o prácu, v súčasnosti nie je zaradený do práce z dôvodu nedostatku vhodných pracovných príležitostí. Sociálny kontakt udržiava s rodinou.

Obvinený sa k hodnotiacej správe na neverejnom zasadnutí vyjadril tak, že všetky disciplinárne tresty má dnes už vymazané, pričom boli udelené od konkrétneho pedagóga a posledný je z roku 2019. Následne bol premiestnený do Leopoldova, kde nemá evidované žiadne disciplinárne tresty a z obdobia posledných 3 až 4 rokov má evidované tri pochvaly. K samotnej povahe disciplinárnych potrestaní uviedol, že išlo o prechovávanie erotického časopisu, čo sa dnes už za disciplinárne previnenie nepovažuje, ďalším previnením bolo narušenie telesnej integrity, kde išlo o staré tetovanie a ostatné súviseli s použitím vulgarizmov.

Z aktuálnej hodnotiacej správy z Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Bratislava z 3. februára 2025, ktorú si dovolací súd vyžiadal za účelom doplnenia pôvodnej (vyššie uvedenej) správy, osobitne z pohľadu potreby kvalitnejšieho posúdenia správania obvineného počas výkonu trestu k 23. máju 2024, aj z pohľadu disciplinárnych odmien a trestov (bez ohľadu na to, či ich má zahladené), vyplýva, že obvinený bol počas výkonu trestu (ktorý nastúpil 13. mája 2014) 11 - krát disciplinárne potrestaný, pričom jednotlivé disciplinárne previnenia sú v správe charakterizované takto:

1. dňa 15. 04. 2016 - nesplnil príkaz príslušníka a porušil ustanovenie,
2. dňa 10. 05. 2016 - nesplnil príkaz príslušníka,
3. dňa 23. 05. 2016 - prechovával tlačovinu ohrozujúcu mravnosť,
4. dňa 08. 12. 2016 - zákaz tetovania a narúšania telesnej integrity,
5. dňa 08. 12. 2016 - slušné správanie,
6. dňa 12. 12. 2016 - slušné správanie,

7. dňa 16. 12. 2016 - slušné správanie,
8. dňa 07. 09. 2017 - plnenie zákonných povinností,
9. dňa 14. 05.2018 - slušné správanie,
10. dňa 28. 12.2018 - slušné správanie,
11. dňa 11. 12. 2019 - slušné správanie, plnenie zákonných povinností.

Ďalej zo správy tiež vyplýva, že počas výkonu trestu bol trikrát disciplinárne pochválený:

1. dňa 02. 09. 2021 - pochvala,
2. dňa 21.06. 2023 - mimoriadne povolené návštevy,
3. dňa 30. 04. 2024 - pochvala.

Napokon správa uvádza, že obvinený bol zaradený na viacerých pracoviskách, odkiaľ ho vyradili z dôvodu porušovania pracovnej disciplíny, nemal záujem o prácu. Aktívne sa potom zapájal do vykonávania čistiacich prác v spoločných priestoroch a na ubytovni. Neustále bol podnecovaný k udržiavaniu si pracovných návykov.

V odpise registra trestov mal obvinený k 23. máju 2024 (nezhľadujúc pritom medzičasom vykonaný výmaz jeho odsúdenia, ktoré k uvedenému dátumu bolo dovolacím súdom zrušené) evidované nasledovné štyri záznamy.

1/ Okresným súdom Bratislava III (rozhodnutím z 28. januára 2003) vo veci vedenej pod sp. zn. 5T/96/2002 bol odsúdený pre trestné činy výtržníctva, ublíženia na zdraví a nedovoleného ozbrojovania, za ktoré mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov so skúšobnou dobou 2 roky, v ktorej sa osvedčil (hľadá sa na neho, akoby nebol odsúdený);

2/ Okresným súdom Bratislava III (rozhodnutím zo 14. júna 2004) vo veci vedenej pod sp. zn. 2T/82/2003 bol odsúdený pre trestný čin vydierania, za ktorý mu bol uložený súhrnný podmienený trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov so skúšobnou dobou 4 roky (pri zrušení výroku o treste odsudzujúceho rozhodnutia v bode 1/), v ktorej sa osvedčil (hľadá sa na neho, akoby nebol odsúdený);

3/ Okresným súdom Bratislava III (rozhodnutím z 12. januára 2007) vo veci vedenej pod sp. zn. 1T/9/2006 bol odsúdený pre trestný čin krádeže v spolupáchateľstve, pričom mu bolo upustené od uloženia súhrnného trestu vzhľadom na trest mu uložený v rámci odsudzujúceho rozhodnutia v bode 2/;

4/ Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu z 25. septembra 2018, sp. zn. BB-4T/15/2014, bol odsúdený (v skutku v bode 1/) pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona a (v skutku v bode 2/) pre obzvlášť závažný zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. c) a § 141 písm. a) Trestného zákona.

Z tohto rozsudku vyplýva, že u obvineného došlo k upusteniu od uloženia súhrnného trestu vzhľadom na trest odňatia slobody mu uložený vo výmere dvadsiatich piatich rokov v posudzovanej trestnej veci. Je vhodné len poznamenať, že v odpise registra trestov je chybný záznam o tom, že došlo k upusteniu od uloženia „ďalšieho trestu“ (namiesto správneho „od súhrnného trestu“), čo najvyšší súd zistil konfrontáciou tohto záznamu sa samotným písomným vyhotovením rozsudku).

Vzhľadom na uvedené je potrebné konštatovať, že dovolacím rozsudkom v posudzovanej trestnej veci (z 23. mája 2024, sp. zn. 2TdoV/15/2023), ktorým došlo k zrušeniu výroku o treste odňatia slobody vo výmere 25 rokov, bol súčasne - ako rozhodnutie na tento výrok obsahovo nadväzujúce - zrušený aj výrok o upustení od uloženia súhrnného trestu v tomto rozsudku Špecializovaného trestného súdu z 25. septembra 2018, sp. zn. BB-4T/15/2014 (bod 4/ registra trestov).

Z tohto rozsudku, ktorý si dovolací súd vyžiadal a tento oboznámil, ďalej vyplýva, že prečinu

nebezpečného vyhrážania (skutku v bode 1/) sa mal obvinený dopustiť spoločným konaním s inou osobou a so zbraňou, a to v podstate na tom skutkovom základe, že 2. marca 2011 na základe požiadavky člena zločineckej skupiny označovanej ako „I.P.“ za finančnú odmenu 3 000 eur sa mal poškodenému (K. Š.) vyhrážať tým spôsobom, že na čerpacej stanici, v čase keď sedel v motorovom vozidle, zo zadného okna mal obvinený na neho mieriť nezisteným predmetom pripomínajúcim hlavň s tlmičom.

Obzvlášť závažného zločinu ublíženia na zdraví (úmyselné spôsobenie ťažkej ujmy na zdraví surovým a trýznivým spôsobom ako člen zločineckej skupiny) v skutku v bode 2/ tohto rozsudku sa mal dopustiť v podstate na tom skutkovom základe, že

.....F..R.. sa spojil s obžalovaným W. Š., členom zločineckej skupiny „I.“, ... Spoločne naplánovali a zorganizovali fyzický útok na poškodeného K. J., k čomu oslovili obžalovaného N. A. a K. H., ďalších členov zločineckej skupiny „I.“. Dňa 06. októbra 2009 okolo 09.30 hod. na ulici W. ... napadli poškodeného K. J., ktorý ako vystúpil z osobného motorového vozidla .... začul výzvu „polícia“, „polícia“, „ľahni si na zem“, kde z tam zastavujúceho motorového vozidla .... vystúpili s čiernymi kuklami na hlavách W. Š., F..R., N. A. a K. H., jeden z nich udrel poškodeného do oblasti hlavy následkom čoho tento padol na zem a tam ho menovaní kopali a udierali roxorovými tyčami a teleskopickými obuškami po celom tele, obžalovaný W. Š. držal v ruke krátku guľovú zbraň, mieril na poškodeného a kričal „otoč sa“, „hlavu dole“, pričom celý incident trval do 30 sekúnd. .... Týmto konaním spôsobili poškodenému K. J. otvorenú dislokovanú trieštivú zlomeninu ľavej pľšťaly vnútorkĺbneho charakteru, dislokovanú zlomeninu ľavej ihlice v dolnej časti, prasknutie kosti pravého členka z vnútornej strany, tržné rany hlavy v oblasti záhlavia o dĺžke 2 cm a v čelovej časti vo vlasoch o dĺžke 1,5 cm, povrchové pomliaždenie pravého obočia, pomliaždenie pravého zápästia, oderky a pomliaždenie chrbta a povrchové pomliaždenie hrudníka a brucha s dĺžkou pracovnej neschopnosti 6 mesiacov, pričom v dôsledku týchto zranení u poškodeného vznikli trvalé následky v obmedzení hybnosti ľavého kolena s nemožnosťou plného vystretia, obmedzenie hybnosti ľavého členka a zníženie svalovej sily ľavého stehna.“

Podľa správy o stave tohto konania vo veci nie je doposiaľ rozhodnuté, pričom Špecializovaný trestný súd má spis na lehote do marca 2025 z dôvodu vyčkávania na rozhodnutie v tejto (posudzovanej) veci (vedenej na Špecializovanom trestnom súde pod novou sp. zn. 17T/5/2024 proti obvinenému W. Š.).

Obhajkyňa obvineného (JUDr. Ivana Halahijová) v rámci konečného návrhu zotrvala na návrhu uvedenom v písomnom vyjadrení, teda aby najvyšší súd rozhodol o nevzatí obvineného do väzby, resp. ho prepustil na slobodu, alternatívne mu nahradil väzbu dohľadom probačného a mediáčného úradníka a prijatím písomného sľubu.

Obvinený vyjadril súhlas s vyjadrením obhajkyne a žiadal, aby bol výkon jeho trestu odňatia slobody vo výmere takmer 14 rokov, ktorý je navyiac jeho prvým výkonom trestu odňatia slobody, zohľadnený v prospech jeho prepustenia na slobodu.

* * *

Rozsudkom dovolacieho súdu z 23. mája 2024 boli zrušené označené rozhodnutia odvolacieho súdu aj súdu I. stupňa, teda bol zrušený aj výrok o treste odňatia slobody, ktorý v tom čase obvinený vykonával, čo aktivovalo povinnosť dovolacieho súdu obligatórne o jeho väzbe v zmysle § 380 ods. 2 Trestného poriadku rozhodnúť.

V zmysle označeného nálezu ústavného súdu, ktorým bol zrušený vyššie uvedené rozsudok vo výrokoch týkajúcich sa väzby obvineného, dovolací súd za účelom opätovného rozhodnutia v otázke väzby podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku, a odstránenia ústavným súdom vytýkaných pochybení, po doplnení dokazovania listinnými dôkazmi vo vyššie uvedenom rozsahu, rozhodoval v otázke väzby opätovne v procesnej situácii návratu do štádia po zrušení rozhodnutí odvolacieho súdu a súdu I. stupňa

v merite veci (podľa § 362b ods. 1 Trestného poriadku v situácii akou je posudzovaná „pokračuje súd v tom štádiu trestného konania, ktoré bezprostredne predchádzalo vydaniu zrušeného rozhodnutia“).

Dovolací súd primárne pripomína, že skorším dovolacím rozsudkom bolo vyhovené dovolaniu obvineného pre naplnenie dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. e), písm. c) Trestného poriadku, a v nadväznosti na dôvod uvedený pod písmenom e) tohto ustanovenia (ktorého podstatou je, že v pôvodnom konaní konali a rozhodovali sudcovia, ktorí mali byť vylúčení z vykonávania úkonov trestného konania) bolo prikázané, aby súd I. stupňa vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol v inom zložení senátu.

Týmto sa posudzovaná trestná vec dostala do štádia po podaní obžaloby s povinnosťou odznova o tejto obžalobe konať a rozhodnúť súdom I. stupňa v inom zložení senátu. Týmto dovolacím rozsudkom však, ani z pohľadu konštatovaných dovolacích dôvodov ani konkrétnych dôvodov obsiahnutých v odôvodnení tohto rozsudku, nedošlo k spochybneniu procesných úkonov prípravného konania od uznesenia o začatí trestného stíhania, uznesenia o vznesení obvinenia až po podanú obžalobu, v dôsledku čoho nezankla ani (už v pôvodnom konaní existujúca) formálna podmienka väzby spočívajúca v existencii uznesenia o vznesení obvinenia.

Rovnako tak týmto dovolacím rozsudkom nebola spochybnená ani dôvodnosť trestného stíhania obvineného, t. j. táto základná materiálna podmienka väzby.

Obvinený je tak naďalej dôvodne trestne stíhaný na podklade dôkazného stavu zabezpečeného v prípravnom konaní orgánmi činnými v trestnom konaní, o ktorý prokurátor oprel obžalobu.

Obvinený je tak naďalej trestne stíhaný pre rozsiahlu úmyselnú trestnú činnosť pozostávajúcu zo šiestich skutkov, ktorými mal v zmysle obžaloby spáchať zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, obzvlášť závažný zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 4 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona a § 141 písm. a) Trestného zákona, obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 4 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a), písm. j) Trestného zákona a § 141 písm. a) Trestného zákona, zločin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 3 písm. a), ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona, zločin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona, obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona.

Tieto skutky mal páchať v období rokov 2005 až 2011 vo veku 26 - 32 rokov v rámci rozvetvenej dlhodobu pôsobiacej zločineckej skupiny, v ktorej mal pôsobiť na strednom organizačnom stupni riadenia.

K argumentu obvineného ohľadom zoslabenia dôkaznej situácie v tejto veci najvyšší súd uvádza, že trestná vec sa nachádza v počiatočnom štádiu súdneho konania po podaní obžaloby. Ústavný súd v náleze nijakým spôsobom nespochybnil pôvodný záver dovolacieho súdu o dôvodnosti trestného stíhania obvineného.

Pokiaľ ide o dovolací rozsudok a ním konštatované naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom), podstatou, ako to vyplýva z odôvodnenia dovolacieho rozsudku (v časti, ktorá nálezom ústavného súdu nebola dotknutá) bolo nesprávne odmietnutie návrhu obvineného (v pôvodnom konaní) na vykonanie dôkazu výsluchom svedka, ktorého výpoveď mohla byť z pohľadu dokazovania a zachovania práva obvineného na obhajobu (resp. spravodlivý proces) významná.

V dovolacom rozsudku ohľadne uvedeného je konkrétne konštatované:

„... Reagujúc na vyššie uvedené závery ústavného súdu najvyšší súd konštatuje, že súd I. stupňa nesprávne postupoval, keď návrh obvineného W. Š. na vykonanie dôkazu (výsluch svedka Ing. S. J.) bez riadneho odôvodnenia odmietol, pričom sa o zabezpečenie prítomnosti tohto svedka na hlavnom pojednávaní vôbec nepokúsil a zároveň je potrebné podotknúť, že sa jedná o svedka, ktorý mal vypovedať k závažným okolnostiam týkajúcich sa spáchania skutkov v bode 3/ a v bode 4/ obvineným, resp. jeho výpoveď mohla potvrdiť alebo vyvrátiť tvrdenia kľúčového svedka, ktorý vo vzťahu k predmetným skutkom vypovedal. Súd I. stupňa sa mal prinajmenšom pokúsiť zabezpečiť prítomnosť navrhovaného svedka a v prípade ak by to nebolo možné, riadne svoj postup odôvodniť. Najvyšší súd takýto postup súd I. stupňa považuje za nesprávny, t. j. porušujúci práva obvineného na obhajobu.“

Takto konštatované pochybenie svojou povahou neznamená zmenu dôkazného stavu oproti stavu po podaní obžaloby, pričom pokiaľ sa obvinený aktuálne dožaduje zohľadnenia medzičasom vykonávaného dokazovania na hlavnom pojednávaní súdom I. stupňa, v tejto časti dovolací súd opätovne upriamuje obvineného na dikciu § 362b ods. 1 Trestného poriadku ohľadne návratu do štádia posudzovania jeho väzby k 23. máju 2024, aj na odôvodnenie nálezov ústavného súdu II. ÚS 491/2024, že

„63. Podľa názoru Ústavného súdu vyslovené porušenie práv spočívajúce v tom, že najvyšší súd nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie vo vzťahu k argumentácii uplatnenej v priebehu dovolacieho konania, t. j. rozhodol bez toho, aby sa s touto argumentáciou sťažovateľa dostatočne vysporiadal, samo osebe v posudzovanom prípade neznamená nedôvodnosť väzby sťažovateľa (teda neznamená to, že dôvod väzby sťažovateľa neexistoval). Túto rozhodujúcu otázku bude musieť najvyšší súd po vrátení veci opätovne posúdiť.“

64. Ústavný súd zároveň poukazuje na skutočnosť, že vo veci sťažovateľa už medzičasom bolo rozhodované o opakovaných žiadostiach sťažovateľa o prepustenie z väzby (tieto boli opakovane zamietnuté ...). Neskoršie rozhodnutia tak tvoria právny základ pre ponechanie sťažovateľa vo väzbe, pričom týmto nálezom zostávajú nedotknuté. S ohľadom na všetky tieto skutočnosti ústavný súd žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby nevyhovel.“

Už aj odhliadnuc od uvedeného (aj od § 362b ods. 1 Trestného poriadku) ani argument obvineného, že „došlo k zoslabeniu dôkazov vo vzťahu k najzávažnejšiemu skutku (obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy v štádiu prípravy), pretože súd I. stupňa rozhodol, že nepripustí dôkazy, ktoré majú základ v nezákonnom postupe svedka W. ako agenta“ s ohľadom na štádium medzičasom vykonávaného dokazovania súdom I. stupňa na hlavnom pojednávaní nie je spôsobilý spochybniť záver o dôvodnosti jeho trestného stíhania, ktorý tak nenarúša.

V reakcii na argumentáciu obvineného v jeho písomnom vyjadrení z 27. januára 2025 aj poukazom na uznesenie ústavného súdu z 28. augusta 2024, sp. zn. II. ÚS 361/2024, v odôvodnení ktorého ústavný súd konštatoval: „Ústavný súd sa stotožňuje s argumentáciou sťažovateľov o potrebe posudzovania ich väzby ako jedného celku (teda zohľadnenia aj väzby z pôvodného konania). Upozorňuje a konštatuje, že v prípade sťažovateľov došlo nielen k zrušeniu výroku o treste (ako to predpokladá § 380 ods. 2 Trestného poriadku), ale aj k zrušeniu výroku o vine, preto v ich prípade nemalo byť rozhodované o vzatí do väzby v režime ustanovení § 380 ods. 2 a 3 Trestného poriadku, podľa ktorých dĺžka trvania väzby v prípade podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku sa posudzuje samostatne a nezávisle od väzby v pôvodnom konaní ... Je potrebné súhlasiť aj s názorom o podmienení vzatia sťažovateľov do väzby existenciou mimoriadne závažných dôvodov.“, dovolací súd upriamuje pozornosť na to, že v konkrétnej inej trestnej veci uvedený záver ústavný súd vyslovil v odôvodnení uznesenia, ktorým však v tejto (inej) veci ústavnú sťažnosť dvoch sťažovateľov podanú proti väzobnej časti rozsudku dovolacieho súdu (v obdobnej situácii akou je aj posudzovaná v tejto trestnej veci) odmietol, hoci ústavná sťažnosť smerovala proti rozhodnutiu o vzatí do väzby, pri výslovnej aplikácii § 380 ods. 2 Trestného poriadku (ktorej správnosť v podstate ústavný súd spochybnil týmto v odôvodnení marginálne vysloveným názorom, hoci ústavnú sťažnosť sťažovateľov odmietol). Z obsahu odôvodnenia je zrejmé, ide len o marginálne vyslovený právny názor, ktorý nemá priamy príčinný vzťah k výroku uznesenia o odmietnutí ústavnej

sťažnosti (tzv. obiter dictum).

Navyše ide o právny názor, ktorý nezodpovedá ani doterajšie ustálenej rozhodovacej činnosti k tejto otázke, nielen všeobecných súdov, ale aj samotného ústavného súdu - ktorý konkrétne už v uznesení z 20. júla 2016, sp. zn. II. ÚS 572/2016, vyslovil právny názor, že „Po rozhodnutí dovolacieho súdu o vzatí obvineného do väzby podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku sa zákonom ustanovená celková lehota väzby posudzuje samostatne a nemožno do nej započítať čas, ktorý obvinený strávil vo väzbe v pôvodnom konaní (či už v štádiu prípravného, alebo súdneho konania).

Pokiaľ by názor vyslovený v uznesení II. ÚS 361/2024 mal predstavovať zmenu v interpretácii § 380 ods. 2 Trestného poriadku, uvedená otázka by mala byť predmetom zjednocovacej činnosti ústavného súdu, k čomu však doposiaľ nedošlo.

Z obsahu dikcie zákonného ustanovenia § 380 ods. 2 Trestného poriadku je pritom zrejmé, že pokiaľ rozhodovanie dovolacím súdom o väzbe toto ustanovenie viaže na zrušenie výroku o treste, ktorý sa na obvinenom vykonáva (v čase, keď ho rozsudkom dovolací súd zrušuje), odkaz výlučne len na výrok o treste (a nie aj na výrok o vine) je zdôraznením zániku právneho titulu, na základe ktorého obvinený vykonáva trest odňatia slobody (a tým je výrok o treste), pričom ani z pohľadu logického, systematického a teleologického výkladu tohto ustanovenia nemožno dospieť k logickému záveru, že by toto ustanovenie s ohľadom na poukaz výlučne na „výrok o treste“ malo vyjadrovať diferenciaciu v procesnom režime rozhodovania o väzbe v závislosti od toho, či dovolací súd zrušil odsudzujúce rozhodnutie vo výroku o vine a treste alebo výlučne len vo výroku o treste, a na tom podklade potom aj diferenciaciu v otázke existencie maximálnej lehoty väzby pri rozhodovaní dovolacieho súdu o vzatí obvineného do väzby. Záver, že po rozhodnutí dovolacieho súdu o vzatí obvineného do väzby dĺžka trvania väzby sa posudzuje samostatne a nezávisle od väzby v pôvodnom konaní pritom nevyplýva len z § 380 ods. 3 Trestného poriadku, ale primárne už z § 77 ods. 3 Trestného poriadku (dĺžka trvania väzby, o ktorej bolo rozhodnuté v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch podľa § 380 ods. 2, § 403, v konaní podľa § 495 ods. 4 písm. b) alebo osobitného predpisu o európskom zatýkaní sa posudzuje samostatne a nezávisle od dĺžky trvania väzby v pôvodnom konaní). Toto ustanovenie pritom v rámci ustanovení komplexne upravujúcich inštitút väzby vo všeobecnej časti Trestného poriadku je priamo obsiahnuté v § 77, a nadväzujúce na ods. 1 tohto ustanovenia, ktorý upravuje konkrétne situácie, v ktorých sa čas obmedzenia osobnej slobody nezapočítava do maximálnej lehoty trvania väzby.

Z týchto dôvodov dovolací súd uvedenú argumentáciu nehodnotil ako správnu.

* * *

Dovolací súd vzhľadom na povahu nálezom ústavného súdu konštatovaných pochybení, pri viazanosti právnym názorom ústavného súdu, opätovne zameral pozornosť na otázku posúdenia existencie alebo neexistencie dôvodu tzv. preventívnej väzby obvineného, a aj so zreteľom na argumentáciu obhajoby, po doplnení dokazovania listinnými dôkazmi vo vzťahu k osobným pomerom obvineného a posúdení otázok, s ktorými bol povinný sa podľa názoru ústavného súdu náležite vysporiadať konštatuje, že u obvineného zistil, že u neho existuje dôvodná obava, že na slobode bude pokračovať v trestnej činnosti.

K dôvodu tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku konštatuje, že dôvodnosť obavy vyjadrenej týmto väzobným dôvodom má svoj podklad tak v okolnostiach prípadu ako aj v osobných pomeroch obvineného.

Okolnosti prípadu v širšom zmysle spočívajú v charaktere, spôsobe, rozsahu, dlhodobosti, opakovanosti a závažnosti trestnej činnosti, pre ktorú je naďalej ako dôvodne podozrivý na podklade obžaloby v súdnom konaní aj aktuálne trestne stíhaný v posudzovanej trestnej veci, keď na podklade dôkazov zabezpečených v prípravnom konaní sa mal inkriminovaných 6 skutkov násilnej povahy, viacerých z nich z pohľadu kategorizácie trestných činov žalovaných ako obzvlášť závažné zločiny (konkrétne vid'

vyššie v texte) dopúšťať najmenej od roku 2005 až do roku 2011, a to napriek svojmu relatívne nízkemu veku (v tom čase 26 - 32 rokov), ako člen rozvetvenej dlho pôsobiacej zločineckej skupiny páchajúcej násilnú trestnú činnosť, v ktorej štruktúre mal mať postavenie v jej strednom organizačnom stupni.

Osobné pomery obvineného, významné z pohľadu posúdenia kriminálneho správania sa obvineného a jeho sklonov k páchaniu trestnej činnosti, a tým hrozby z pokračovania v trestnej činnosti v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, dovolací súd posudzoval jednak (avšak nie len) 1/ vo svetle obdobia trestnej činnosti, ktorej sa mal ako člen zločineckej skupiny dlhodobo dopúšťať v intenciách trestných skutkov, ktoré sú predmetom tohto trestného konania, ale aj mimo rámca tohto obdobia (rokov 2005 až 2011), t. j. 2/ vo vzťahu k času, ktorý tomu predchádzal (v smere do minulosti pred roka 2005, k obdobiu kedy bol obvinený na slobode) a následne 3/ aj vo vzťahu k času, ktorý nasledoval (po roku 2011), a ktorý je u obvineného spojený od jeho vzatím do väzby v posudzovanej trestnej veci od 27. marca 2011 (nadväzujúcim na jeho zadržanie dňa 24. marca 2011), výkonom väzby a následne od 13. mája 2014 s výkonom trestu odňatia slobody (na podklade skoršieho právoplatného odsúdenia v tejto veci), vo vzťahu ku ktorému obdobiu prichádza do úvahy posudzovanie sklonov obvineného k páchaniu trestnej činnosti - vzhľadom na odvtedy trvajúce obmedzenie jeho osobnej slobody, jeho väzenskú izoláciu - výlučne z pohľadu jeho správania sa a dodržiavania pravidiel ústavného poriadku v režimových väzenských podmienkach v rámci Zboru väzenskej a justičnej stráže.

V takomto priereze posudzovania života obvineného má dôkazný podklad ten záver, že obvinený sa preukázateľne dopúšťať opakovane (aj) násilnej trestnej činnosti už pred 28. januárom 2003, s ktorým sa spája jeho prvé odsúdenie (bod 1/ registra trestov) pre trestné činy výtržníctva, ublíženia na zdraví a nedovoleného ozbrojovania, jeho následné odsúdenie (bod 2/ registra trestov - zo 14. júna 2004) pre trestný čin vydierania a následne aj tretie odsúdenie (bod 3/ registra trestov - z 12. januára 2007) pre trestný čin krádeže (kde pre zmenu ide o majetkovú trestnú činnosť), kde v prípade všetkých týchto troch odsúdení ide o zbíhajúcu sa trestnú činnosť spojenú s podmienenými trestami odňatia slobody (v rámci druhého odsúdenia mu bol ukladaný súhrnný trest vo vzťahu k prvému odsúdeniu a v prípade tretieho odsúdenia došlo k upusteniu od uloženia súhrnného trestu vo vzťahu k druhému odsúdeniu - v rámci ktorého mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov s určením skúšobnej doby 4 roky.

V tejto súvislosti dovolací súd len pripomína (keď ani ústavný súd v relevantnom náleze tento záver nespochybnil), že napriek tomu, že ide v uvedených prípadoch o tzv. zahľadené odsúdenia, aj zahľadené odsúdenia možnosť zohľadňovať pri posudzovaní sklonov konkrétnej osoby (aj obvineného) k páchaniu trestnej činnosti.

Zohľadnenie týchto odsúdení, hoci nepochybne ide o odsúdenia z hlbokkej minulosti pred vyše dvadsiatich rokov (z ktorého dôvodu sa obvinený dožaduje ich nezohľadnenia), však nadobúda svoju relevanciu (a preto ich dovolací súd zohľadnil) v súvislosti s ďalšou trestnou činnosťou u obvineného, pre ktorú je aktuálne trestne stíhaný a dôvodne podozrivý (hoci v dôsledku dovolacieho rozsudku aktuálne v intenciách dôvodného podozrenia), ktorej sa mal dopúšťať (v rokoch 2005 až 2011) v bezprostrednej nadväznosti na uvedené (hoci už zahľadené) odsúdenia, a v jej rámci pokiaľ ide o skutky, ktoré mal páchať už ako člen zločineckej skupiny v roku 2007 (skutky v bodoch 2/, 4/, 5/ a 6/), týchto skutkov sa mal dopúšťať počas štvorročnej skúšobnej doby podmieneného odsúdenia, plynúcej na základe odsudzujúceho rozhodnutia uvedeného v bode 2/ registra trestov (zo 14. júna 2004).

K ukončeniu jeho činnosti v zločineckej skupine „I.J.V.“ v zmysle aktuálne prejednávanej obžaloby súčasne nemalo dôjsť na základe vlastného subjektívneho rozhodnutia, ale z dôvodov stojacich mimo jeho vôle - konkrétne jeho zadržaním, a tým obmedzením jeho osobnej slobody v súvislosti s policajnou akciou, ktorá prekazila plán realizácie pripravovanej úkladnej vraždy poškodeného K. H.O., na čerpacej stanici I., na E.S. B. v D., kam mal byť vylákaný, a na ktorej sa nachádzal v čase zadržania aj obvinený (skutok v bode 10/).

V nadväznosti na uvedené potom od 24. marca 2011, ako už bolo uvedené, je ďalšie hodnotenie

obvineného z pohľadu jeho postoja k právnym a spoločenským normám možné až do 23. mája 2024 len vo vzťahu k spôsobu jeho správania sa správa počas jeho obmedzenia osobnej slobody (zadržanie, väzba, výkon trestu odňatia slobody).

Takéto jeho správanie objektivizujú správy príslušných ústavov na výkon väzby a ústavov na výkon trestu odňatia slobody, do ktorých bol obvinený zaradený.

Z pôvodnej hodnotiace správy, ktorou disponoval dovolací súd už pred posudzovaním väzby obvineného 23. mája 2024, vyplynulo, že správanie obvineného počas výkonu väzby nebolo vždy na požadovanej úrovni, opakovane porušoval ústavný poriadok, nadväzoval nepovolené kontakty, porušil zásady slušného správania, nešetrne zaobchádzal so zverenými vecami a prechovával nepovolené predmety. Počas výkonu trestu taktiež nebolo jeho správanie a vystupovanie na požadovanej úrovni, nedostatky sa vyskytli v nedodržiavaní ústavného poriadku, opakovane neplnil pokyny personálu, nezachovával zásady slušného správania, prechovával nepovolenú vec, porušil zákaz narúšať telesnú integritu, neplnil povinnosti uložené zákonom a ústavným poriadkom. Vhodnou intervenciou pedagogického personálu sa jeho správanie postupne stabilizovalo a dlhodobo je na prijateľnejšej úrovni. ... Počas výkonu trestu bol dva-krát disciplinárne odmenený, naposledy 21. júna 2023 za vykonávanie pomocných prác. Disciplinárne tresty nemá evidované.

Pred aktuálnym opätovným posudzovaním väzby obvineného v zmysle § 380 ods. 2 Trestného poriadku si dovolací súd vyžiadal doplnenie tejto správy pre jednak potrebu bližšieho identifikovania v nej uvedených nedostatkov v správaní obvineného, ako aj zistenia kedy u obvineného došlo k postupnej stabilizácii správania a čo znamená záver ústavu o jeho správaní, ktoré následne malo byť dlhodobo na „prijateľnejšej úrovni“.

Dovolací súd taktiež s ohľadom na obsah správy uvádzajúcej konkrétne nedostatky v správaní obvineného, konštatujúcej však súčasne, že obvinený nemá evidované disciplinárne tresty, požadoval od ústavu aj uvedenie zahladených disciplinárnych trestov s predpokladom, že disciplinárne postihovaný bol - keď možnosť posudzovania sklonov osoby vo výkone trestu odňatia slobody k protiprávnemu konaniu na základe aj zahladených disciplinárnych trestov priamo potvrdil aj ústavný súd v náleze II. ÚS 491/2024 (v bode 48.) a z takto doplnenej a konkretizovanej správy zistil, že obvinený bol počas výkonu trestu odňatia slobody až v 11 prípadoch disciplinárne potrestaný v rokoch 2016 až 2019, keď posledný disciplinárny trest je z 11. decembra 2019, keď z popisu porušení ústavného poriadku (hoci strohých) vyplýva, že sa opakovane dopustil neslušného správania (v šiestich prípadoch), neplnil príkazy príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže alebo si neplnil zákonné povinnosti (v štyroch prípadoch) a ďalej prechovával tlačovinu ohrozujúcu mravnosť a porušil zákaz tetovania a narúšania telesnej integrity. Navyše obvinený podľa hodnotiacej správy bol z viacerých pracovísk vyradený z dôvodu porušovania pracovnej disciplíny s tým, že, nemal záujem o prácu.

Oproti tomu za celé obdobie výkonu trestu odňatia slobody (od 13. mája 2014 do 23. mája 2024) počas vyše desiatich rokov mal byť obvinený len v troch prípadoch disciplinárne odmenený 2 - krát pochvalou a v jednom prípade mimoriadnym povolením návštevy (v rokoch 2021, 2023 a naposledy 30. apríla 2024).

V priereze týchto zistení k osobe obvineného tak dovolací súd konštatuje, že u obvineného sú už od roku 2003 dôkazne zdokumentované prípady dlhodobého porušovania právnych noriem - od jeho právoplatného odsúdenia za násilnú aj majetkovú trestnú činnosť, následne dôvodného podozrenia z dlhodobo páchanej rovnako násilnej trestnej činnosti v rámci zločineckej skupiny, a v nadväznosti na to opakovaného porušovania ústavného poriadku počas výkonu trestu odňatia slobody - a to až do konca roku 2019.

Zohľadnenie skutočnosti, že obvinený je aktuálne v obmedzení osobnej slobody už od 24. marca 2011, t. j. necelých 14 rokov, z toho vyše 10 rokov vo výkone trestu odňatia slobody (vykonávaného z pôvodne uloženého 25 - ročného trestu), čo je nepochybne dlhá doba, by inak pri posudzovaní dôvodnosti väzby

bolo možné zohľadniť v prospech obvineného, avšak treba dodať, že len v prípade zistenia, že obvinený počas tohto obdobia viedol riadny život, reálne preukázal pozitívnu zmenu v jeho hodnotovej orientácii, čo nachádza svoj odraz v jeho správaní a dodržiavaní ústavného poriadku v režimových opatreniach výkonu trestu odňatia slobody, aby tak bolo možné dospieť k záveru, že aj doposiaľ vykonaná časť trestu aspoň sčasti naplnila, resp. dlhodobo naplnia prevýchovný (resocializačný) účel trestu odňatia slobody, čo však vzhľadom na opakované a viacnásobné porušovanie ústavného poriadku u obvineného konštatovať nemožnosť.

Fakt, že posledný disciplinárny trest mal v decembri roku 2019, odkedy až po súčasnosť nebol disciplinárne potrestaný a bol trikrát odmenený, svedčí o tom, že až od konca roku 2019 možno reálne hodnotiť zmenu v jeho správaní pozitívnym spôsobom v zmysle jeho schopnosti až po dlhodobom výkone trestu adaptovať sa na väzenský režim v súlade s jeho pravidlami stanovenými ústavným poriadkom.

O tom, že zásadným spôsobom u obvineného nedošlo k vnútornému posunu v chápaní potreby dodržiavania pravidiel a rešpektovania autorít svedčí aj jeho postoj k disciplinárnym trestom, keď v rámci svojich vyjadrení k nim na neverejnom zasadnutí tieto v podstate banalizoval. Napriek snahe obvineného obhájiť svoje previnenia, tieto vytvárajú dostatočný obraz o správaní sa obvineného, keď minimálne do roku 2019 u neho nie je udržateľný záver o vedení riadneho života v ústave na výkon trestu.

Obvinený tak ani počas dlhodobo vykonávaného trestu odňatia slobody nepreukázal výrazné polepšenie, v dôsledku ktorého by bolo možné očakávať, že na slobode, v prípade jeho prepustenia z väzby, povedie riadny život. Hoci dovolací súd si je vedomý, že aktuálne neposudzuje žiadosť obvineného o podmienené prepustenie ale otázku jeho väzby, spôsob jeho správania vo výkone trestu dovolací súd musí hodnotiť aj z toho pohľadu, či doposiaľ vykonávaný trest na obvinenom plnil, resp. plní svoj účel. U obvineného však takýto záver neprichádza do úvahy, keďže nemá oporu v zisteniach obsiahnutých v hodnotiacich správach ústavov na výkon trestu, ktoré sú v podstatnom pre obvineného negatívne.

Až trestná minulosť obvineného, povaha trestnej činnosti, pre ktorú je stíhaný, následne v spojení s hodnotiacou správou ústavu na výkon trestu odňatia slobody, komplexne vytvárajú obraz o osobe obvineného, pričom jeho kriminálna minulosť ani dlhodobo neprispôsobivé správanie sa v ústave nesvedčia o tom, že by doposiaľ na obvinenom vykonávaný (hoci dlhodobý) trest plnil požadovaný prevýchovný účel.

Argument obvineného, ktorým sa dožadoval nezohľadňovania jeho tzv. „starých odsúdení“ neobstojí, pretože aj tieto odsúdenia dotvárajú komplexný obraz o jeho kriminálnom živote. Svedčia o tom, že obvinený sa trestnej činnosti dopúšťal už skôr - v čase, kedy nemal pôsobiť ako člen akejkoľvek zločineckej skupiny. Až na túto jeho skoršiu kriminálnu éru potom časovo plynule nadväzuje trestná činnosť, ktorá je aktuálne predmetom jeho trestného stíhania v tejto veci (keď až túto mal páchať v rámci zločineckej skupiny). Dokonca ani následný výkon trestu dlhodobo nenasvedčuje jeho výraznému polepšeniu (viď 11 disciplinárnych trestov).

Z týchto skutočností vyplýva záver o dlhodobých sklonoch obvineného k páchaniu trestnej činnosti, tento záver má svoj základ aj v skoršej trestnej činnosti obvineného (ktorá nesúvisela so žiadnou zločineckou skupinou, aj v jeho ďalšom správaní počas výkonu trestu odňatia slobody), t. j. tieto jeho sklony zjavne nie sú nerozlučne spojené výlučne len s jeho členstvom v akejkoľvek zločineckej skupine, a preto ani neobstojí argument o tom, že zločinecká skupina, ktorej mal byť členom („I.P.“) by aktuálne (resp. už dlhšiu dobu) mala byť rozložená a paralyzovaná (bez ohľadu na to, či tomu tak je), ako dôvod eliminujúci u obvineného hrozbu z pokračovania v trestnej činnosti na slobode.

Argument o rozložení zločineckej skupiny (ktorý bol použitý aj vo väzobnom rozhodnutí obvineného W. Q., na ktoré obvinený poukazuje), ktorej členom mal byť aj obvinený W. Š., a ktorý má svedčiť o jeho nemožnosti pokračovať v trestnej činnosti totiž nijako nevyklučuje participáciu obvineného na trestnej

činnosť mimo rámca zločineckej skupiny. Rozloženie skupiny neznamená objektívnu nemožnosť pokračovania v obdobnej trestnej činnosti, tým skôr, ak ide o osobu s kriminálnou minulosťou nespojenou s touto (ani inou) zločineckou skupinou, ako je tomu v príprave obvineného W. Š..

Na základe týchto skutočností možno konštatovať, že obvinený už dlhodobo minimálne od roku 2003 má sklony k páchaniu trestnej činnosti, resp. aj v širšom zmysle porušovania preň záväzných pravidiel, čo je jeden (hoci nie jediný) aspekt, ktorý dovolací súd zohľadnil pri posudzovaní existencie dôvodu preventívnej väzby.

Ďalším významným aspektom pri hodnotení osobných pomerov obvineného je skutočnosť, že obvinenému aktuálne v inej trestnej veci - vedenej Špecializovaným trestným súdom Pezinok pod sp. zn. BB-4T/15/2014 (bod 4/ registra trestov - konkrétne viď vyššie), v ktorej bol právoplatne odsúdený pre dva skutky, z toho aj pre obzvlášť závažný zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a) Trestného zákona (s následkom ťažkej ujmy na zdraví) hrozí uloženie relatívne vysokého trestu - § 155 ods. 3 Trestného zákona ustanovuje trestnú sadzbu odňatia slobody na 10 až 15 rokov - vo vzťahu k čomu je potrebné zdôrazniť, že výrok o vine v tejto trestnej veci je vo vzťahu k obvinenému právoplatný, keď v dôsledku dovolacieho rozsudku v aktuálne posudzovanej trestnej veci vo vzťahu k tomuto inému odsúdeniu došlo k zrušeniu výroku o upustení od uloženia súhrnného trestu, v dôsledku čoho táto iná trestná vec sa nachádza v procesnom stave neukončeného trestného stíhania, z dôvodu potreby rozhodovania výlučne o treste za tam uvedenú trestnú činnosť.

V tejto inej trestnej veci pritom konajúcemu súdu - Špecializovanému trestnému súdu nič nebráni konať a rozhodnúť v otázke trestu, a to aj z pohľadu rýchlosti a hospodárnosti konania prednostne, bez potreby vyčkávania na rozhodnutie v merite veci v posudzovanej trestnej veci, v ktorej sa zjavne vykonáva odznova celé dokazovanie po návrate z dovolacieho konania až do stavu podanej obžaloby, o ktorej aktuálne vykonáva hlavné pojednávanie iný než pôvodný senát.

Najvyšší súd opätovne zdôrazňuje, čo už uviedol aj vo svojom vyjadrení k ústavnej sťažnosti (s čím sa napokon stotožnil aj ústavný súd), a síce, že posudzovanie otázky dôvodnosti väzby každej trestne stíhanej osoby je vecou prísne individuálneho posúdenia a súd je povinný u každého obvineného individuálne skúmať všetky okolnosti, ktoré môžu zakladať, respektíve zakladajú dôvod väzby.

K tejto otázke nemožno zjednodušene pristupovať tým spôsobom, že pokiaľ iná trestne stíhaná osoba, ktorá v štruktúre identickej zločineckej skupiny mala mať dokonca významnejšie postavenie (obvinený W. Q.O.) a nebol u nej konštatovaný dôvod preventívnej väzby, tak bez ďalšieho takýto dôvod nemožno vzhľadnúť ani u inej osoby, podozrivej z členstva v identickej zločineckej skupine na hierarchicky nižšom článku jej štruktúry (obvinený W. Š.).

Práve osobné pomery jednotlivých obvinených sú okolnosťou, ktorá odlišuje trestnú vec obvineného W. Š. oproti trestným veciam obvinených W. Q., Q. C., W. N. a N. K.. Z rozhodnutí týkajúcich sa týchto obvinených totiž nevyplýva, že by sa ktorýkoľvek z nich nachádzal v štádiu neukončeného trestného stíhania, v ktorom bolo právoplatne rozhodnuté o vine a čaká sa na uloženie trestu.

Pokiaľ ústavný súd upriamil pozornosť najvyššieho súdu na potrebu reagovať na túto argumentáciu obvineného aj spôsobom určitej komparácie jeho postavenia s inými obvinenými, ktorí mali pôsobiť v identickej zločineckej skupine, pri posudzovaní dôvodnosti ich preventívnej väzby - konkrétne obvinený poukázal na prípady obvineného W. Q., Q. C. a W. N. a N. K. - najvyšší súd zdôrazňuje, že pokiaľ ide o týchto iných obvinených, z rozhodnutí sa ich týkajúcich nevyplýva, že by tzv. po znovuo tvorení ich právoplatne skončených trestných stíhaní boli v procesnej pozícii, že by v inej trestnej veci existoval stav právoplatnosti výroku o uznání viny (v zmysle tzv. relatívnej právoplatnosti), ako je to u obvineného W. Š. vo vzťahu k trestnej veci Špecializovaného trestného súdu pod sp. zn. BB-4T/15/2014.

Pokiaľ ide o obvineného W. Q., u tohto síce nebol konštatovaný dôvod preventívnej väzby (vzatý do väzby bol z dôvodu tzv. útekovvej väzby), pričom z odôvodnenia dovolacieho rozsudku, ktorý sa ho týka

(rozsudok najvyššieho súdu z 27. marca 2024, sp. zn. 2TdoV/10/2021), nevyplýva, že by dovolací senát vôbec zisťoval spôsob akým sa správal počas dlhodobého výkonu trestu odňatia slobody vyžiadanim si hodnotiacej správy príslušného ústavu.

Najmä však, u obvineného W.D. Q., a rovnako tak ani u obvinených Q. C.O. a W. N. a N. K. nevznikla procesná situácia relatívnej právoplatnosti uznania viny v inej trestnej veci, ako tomu je u obvineného W. Š..

Ak obvinený odkazuje na trestnú vec obvinených Q. C. a W. N., ktorým bola po povolení obnovy konania (teda nie v dovolacom konaní) nahradená preventívna väzba, jednak z tohto rozhodnutia, na ktoré obvinený poukazuje - uznesenie najvyššieho súdu zo 4. októbra 2023, sp. zn. 3Tostš/11/2023 - okrem už vyššie uvedenej absencie hrozby ukladania vysokého trestu v inej trestnej veci v situácii, keď výrok o vine je právoplatný, u týchto obvinených bola (po povolení obnovy konania) konštatovaná existencia dôvodu preventívnej väzby podľa § 70 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Rozdiel tak je nepochybne len v tom, že u týchto obvinených bola väzba nahradená dohľadom probačného a mediáčného úradníka.

Hoci aj títo obvinení boli v čase posudzovania ich väzby dlhodobo vo výkone trestu odňatia slobody, spolu s výkonom väzby približne 12 rokov, čo je kratší, avšak stále porovnateľný čas výkonu trestu obvineného W. Š., podstatný rozdiel a konkrétnou okolnosťou, ktorá odlišuje ich osobné pomery od osobných pomerov obvineného W. Š. je v spôsobe hodnotenia ich správania počas výkonu trestu odňatia slobody príslušným ústavom na výkon trestu.

Obaja títo obvinení totiž boli ústavom na výkon trestu hodnotení veľmi kladne (čo vyplýva z odôvodnenia predmetného uznesenia) pri absencii disciplinárnych previnení (a trestov), pričom vo výsledku ich správanie počas výkonu trestu bolo najvyšším (ako sťažnostným) súdom vyhodnotené v rámci výnimočných okolností umožňujúcich náhradu väzby napriek konštatovaniu existencie preventívneho dôvodu väzby. Takéto okolnosti však u obvineného W. Š. neexistujú, keď práve naopak, z jeho hodnotenia príslušnými ústavmi, v ktorých trest vykonával, vyplýva, že väčšinu času (až do roku 2019) jeho správanie aj z pohľadu množstva disciplinárnych previnení bolo hodnotené negatívne.

Najvyšší súd tak konštatuje, že u obvineného W. Š. existuje dôvod tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Tento záver má svoj podklad v konkrétnych zisteniach ohľadom jeho osoby (trestná minulosť, disciplinárne previnenia) a v charaktere, spôsobe a rozsahu zbiehajúcej sa trestnej činnosti, z ktorej bol jednak (v časti) právoplatne uznaný za vinného, a v časti z ktorej je v tejto veci naďalej dôvodne podozrivý, pričom hrozba uloženia mu relatívne vysokého trestu (v inej trestnej veci) potom dôvodnosť priameho výkonu väzby u neho len umocňuje.

K otázke náhrady väzby dovolací súd primárne upriamuje pozornosť na § 80 ods. 2 Trestného poriadku, ktorý viaže možnosť náhrady väzby obvineného pre obzvlášť závažný zločin (ktorým obvinený W. Š. je) na existenciu výnimočných okolností prípadu.

Žiadne takéto výnimočné okolnosti dovolací súd nezistil, pričom pokiaľ za takúto okolnosť hodnotil obvinený už len samotný fakt dlhodobého výkonu trestu odňatia slobody v súvislosti s aktuálne súdenou trestnou činnosťou (s predchádzajúcou väzbou spolu vyše 13 rokov), ako už bolo uvedené (aj ústavným súde v náleze týkajúcom sa tejto veci), tento môže za istých okolností predstavovať takúto výnimočnú okolnosť podľa § 80 ods. 2 Trestného poriadku.

Dovolací súd však k uvedenému dodáva, že takouto výnimočnou okolnosťou môže byť len v prípade, že správanie obvineného počas výkonu trestu odňatia slobody je dlhodobo bezproblémové, nezaťažené konaním obvineného v rozpore s pravidlami výkonu trestu (ústavným poriadkom alebo zákonom) a nezaťažené opakovanými disciplinárnymi previneniami, vo výsledku teda odôvodňujúce záver, že dlhodobý výkon trestu odňatia slobody plní svoj primárny prevýchovný účel, na základe čoho

konštatovanie hrozby z pokračovania v trestnej činnosti v zmysle dôvodov preventívnej väzby je ústavne neutržateľné.

Vzhľadom na už vyššie uvedené skutočnosti spôsobu správania sa obvineného W. Š. počas výkonu trestu odňatia slobody takýto záver neodôvodňoval, v dôsledku čoho neboli splnené podmienky pre nahradenie jeho väzby inštitútmi, ktoré navrhoval, t. j. prijatím písomného sľubu alebo (a) dohľadom probačného a mediáčného úradníka, v zmysle § 80 ods. 2 Trestného poriadku.

Tri disciplinárne odmeny, ktoré obvinený získal v priebehu posledných piatich rokov, a celkovo počas vyše 10 - ročného výkonu trestu odňatia slobody, najvyšší súd nepovažuje za výnimočnú okolnosť, ktorou by bolo možné argumentovať v prospech možnosti nahradenia väzby obvinenému, opäť s dôrazom na spôsob jeho života počas posledných vyše dvadsiatich rokov (popísaný vyššie v texte).

Dovolací súd len navyše k uvedenému doplnia, že v tomto štádiu trestného konania nahradenie väzby nehodnotil ani ako spôsobilé minimalizovať obavu vyjadrenú zisteným väzobným dôvodom, aj s ohľadom na rozsah a charakter trestnej činnosti, pre ktorú je obvinený trestne stíhaný, na skutočnosť, že v inej trestnej veci, v ktorej je právoplatne uznaný za vinného mu aktuálne hrozí uloženie vysokého trestu odňatia slobody, a taktiež s ohľadom na jeho trestnú minulosť aj deliktuálnu zodpovednosť v rámci výkonu trestu odňatia slobody, čo obvineného stavia do pozície osoby so sklonnosťou k páchaniu trestnej činnosti (najmä násilnej, a to nielen v rámci zločineckej skupiny, v ktorej mal pôsobiť), resp. k protiprávnemu konaniu ako takému, čo dostatočne opodstatňuje aj existenciu hrozby, že obdobným spôsobom bude konať na slobode.

Na vyššie uvedenom závere v otázke nedôvodnosti náhrady väzby nič nemení ani skutočnosť, že obvinený zdokladoval, že v prípade prepustenia na slobodu má zaistenú možnosť bývania u svojho otca, resp. má možnosť sa zamestnať v konkrétnej spoločnosti (v zmysle prísľubu zamestnania, ktoré súdu predložil).

Začiatok plynutia lehoty väzby určil najvyšší súd späťne k dátumu, kedy bolo už pôvodne o dovolaní obvineného rozhodované (t. j. od 9.15 hod. dňa 23. mája 2024), a to vzhľadom na dikciu § 362b Trestného poriadku aj závery vyslovené v náleze ústavného súdu, ktorým bola vec v podstate vrátená do času vyhlásenia dovolacieho rozsudku najvyššieho súdu z 23. mája 2024, v časti vyhlásenia (nálezom ústavného súdu zrušených) jeho výrokov v bodoch II. a III (o väzbe).

Čo sa týka ponechania obvineného v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody Bratislava, najvyšší súd tak urobil z dôvodu hospodárnosti prebiehajúceho konanie na Špecializovanom trestnom súde, čím rešpektoval aj aktuálny faktický stav výkonu väzby obvineným v tomto ústave.

V závere dáva najvyšší súd osobitne (a opätovne) do pozornosti Špecializovanému trestnému súdu k trestnej veci vedenej pod sp. zn. BB-4T/15/2014, že bude jeho úlohou, aby čo najskôr rozhodol v otázke trestu obvineného s odkazom na zásadu rýchlosti a hospodárnosti konania, keďže (ako už bolo uvedené) toto konanie je v stave relatívnej právoplatnosti v otázke viny obvineného, a eventualita uloženia obvinenému trestu odňatia slobody v tomto konaní (v prípade právoplatnosti) by znamenala aktiváciu prednostného výkonu trestu odňatia slobody pred väzbou v posudzovanej trestnej veci, z ktorej by tak obvineného (v prípade uvedenej eventuality) bolo nevyhnutné prepustiť (do výkonu trestu odňatia slobody).

Toto rozhodnutie prijal senát v pomere hlasov 4:1.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.